

PALESTINS “NO RECONEGUTS”

Comité Israelità contra la Demolició de Cases (ICADH)

15/09/2007

www.palestina.cat

La població d'Israel té avui prop de 7.150.000 d'habitants. Prop de 5.4 milions són jueus (el 76%) incloent 400.000 colons jueus dins dels 200 assentaments que s'amplien als Territoris Palestins Ocupats a Cisjordània que inclou Jerusalem Est palestina. Són els escollits als quals se'ls atorga plens drets i privilegis complets sota les lleis de l'estat jueu.

Els àrabs palestins són altra història. La seua població és al voltant de 5.3 milions (més sis milions o més en la diàspora palestina). Al voltant 3.9 milions viuen en les ocupades Gaza i Cisjordània, i altres 1.4 milions són ciutadans d'Israel (el 20% de la població), incloent prop de 260.000 classificats com desplaçats interns. Els palestins no tenen els drets dels jueus, fins i tot encara que aquests de dins d'Israel siguen ciutadans de l'estat jueu, tenen passaports i targetes d'identitat, i poden votar en eleccions del Knesset. Estan subjectes a constant abusos i abandons, se'ls confinen fins al 2% de la terra més el 1% més per a l'ús agrícola, i se'ls tracta desdenyosament com si no foren persones.

Els ciutadans israelians àrabs viuen principalment en les ciutats i els llogarets àrabs en tres centres -Galilea al nord; el que és denominat el “Menut Triangle” en el centre que va el llarg del costat israelià de la línia verda que separa Israel de Cisjordània; i la regió del desert de Neguev al sud del país. Aquestes comunitats no estan geogràficament consolidades i estan envoltades de comunitats jueves establides, hostils als veïns àrabs, i amb militars israelians que les envolten. Una minoria de palestins també viu, amb tensió, en ciutats barrejades de Jueus-Àrabs com Tel Aviv, Jaffa, Haifa, Acre, Jerusalem a Cisjordània i altres.

La difícil situació de les “no persones” palestines en “llogarets no reconeguts”

El terme és Orwellià en el seu sentit pitjor. Com pugues alguna cosa real no existir oficialment? Al voltant de 150.000 o més (els nombres exactes són difícils de precisar) àrabs palestins viuen avui en unes 100 cridades “llogarets no reconeguts” principalment a Galilea i al desert de Neguev. Són no reconegudes perquè consideren als seus habitants refugiats interns que van ser forçats a fugir les seues llars originals en 1948, durant la “guerra de la independència” d'Israel i impeditos de tornar quan va acabar.

Aquests llogarets estaven deslegitimats per la llei de Planificació i Construcció de 1965 a Israel que va establir un marc regulador i un pla nacional per al desenvolupament futur. Va dividir la terra en zones per a residència, agricultura i ús industrial, va prohibir la construcció sense llicència, prohibida en la regió agrícola, i va estipular on els jueus i els palestins israelians podrien viure. Aquesta és la forma que el apartheid va treballar a Sud-àfrica.

Circumscriuen les comunitats existents en un mapa amb les línies blaves al voltant d'elles. Les àrees dins de les línies es poden desenvolupar. Les de l'exterior de les mateixes, no. Per a les comunitats jueves, es permet gran llibertat per a futures

expansions, i agreguen noves comunitats conseqüentment. En canvi, les àrees palestines estan severament circumscrites no havent cap lloc per a l'extensió. La seua terra va ser reclassificada com agrícola significat que no permet cap nova construcció. Açò va significar que comunitats senceres es convertiren en "no reconegudes" i tots les llars i edificis allà es van declarar il·legals, fins i tot el 95% d'ells edificats abans que la llei de 1965 fora aprovada. Estan subjectes a la demolició i al desplaçament dels seus habitants. Desitgen terra nova per als jueus i la prenen lliurement d'amos àrabs.

Tota la terra pública israeliana és administrada per l'Autoritat de la Terra d'Israel (ATI) que té una obligació legal de tractar a tots els seus ciutadans amb justícia. En el seu lloc, i amb impunitat, serveix únicament els interessos jueus usant diversos mètodes per a fer-lo.

Restringeix i prohibeix el desenvolupament de terra palestina en:

- posar àrees àrabs grans sota el seu control a través de la creació de consells regionals;
- restriccions de les zones esmentades dalt;
- transferint terra pública adjacent a comunitats àrabs al Fons Nacional Jueu (FNJ) la propietat d'aqueix mandats és solament per als jueus;
- connectant el cost d'arrendar la terra amb el servei militar que discrimina als palestins als quals no se'ls requereix per a fer aquest servei.
- declarant prioritat nacional les àrees de la ciutat per als jueus solament;
- retardant, restringint i prohibint el desenvolupament local en comunitats àrabs;
- ignorant les necessitats àrabs en els plans regionals i nacionals;
- concedint als palestins poc o gens de representació en els comitès de planificació nacionals;
- fer complir una política de desnonaments i de demolicions forçades d'edificis sense els apropiats permisos. En "llogarets no reconeguts," no es concedeix permís algun a palestins en la seua pròpia terra. Els llogarets sencers planten cara així al processament en les corts i a la pèrdua de les seues llars, terra i possessions amb una política d'estat programada per a llevar-se-les judicialment.

Encara pitjor. No es permet noves comunitats palestines, i als "llogarets no reconeguts existents" se'ls neguen serveis municipals essencials com l'aigua potable neta, electricitat, els camins, transport, sanejament, educació, cura sanitària, servei telefònic postal, eliminació de residus, etc, perquè sota la Llei de Planificació i Construcció són il·legals. La mortaldat en la seua gent és devastadora:

- l'aigua potable és inviable quasi pertot arreu llevat que la gent tinga accés a un pou d'aigua.
- els pocs serveis mèdics disponibles són inadequats,
- moltes llars no tenen cap cambra de bany, i no se'ls concedeix permisos per a construir-

los.

- solament els llogarets amb generadors privats tenen bastant electricitat, únicament per a il·luminació.
- no es connecta cap llogaret amb la xarxa de camí principal,
- alguns llogarets es barren per a prohibir als seus residents l'accés a les seues terres tradicionals.
- en el nord, solament una escola roman oberta i els xiquets han de viatjar 10 - 15 quilòmetres per a acudir a una altra; conseqüentment, els nivells de l'assoliment són baixos i els d'alumnes que abandonen, alts.

És pitjor encara quan s'ordenen les demolicions de les llars. Es pot estipular que els palestins han de fer-lo ells mateixos o ser multats per desacatament a la cort i plantar cara a un any en la presó. Han de també cobrir el cost quan els bulldozers israelians ho fan, sota un sistema de justícia difícil de comprendre, que penalitza doblement als palestins.

Llei israeliana discriminatòria

Israel és signatari del Conveni Internacional de Drets Polítics i Civils de 1966 (CIDPC). El seu preàmbul indica "l'obligació dels estats (signataris) en la Carta de les Nacions Unides de promoure el respecte universal per, i per a l'observança, dels drets humans i la llibertat." I després indica el que els estats han d'observar en 53 articles que estipulen el següent:

- "Tots els pobles tenen el dret a l'autodeterminació."
- "Cada estat...s'ha d'encarregar de respectar i assegurar a tots els individus dins del seu territori els drets d'aquest conveni, sense distinció de cap classe" per cap raó.
- "Cada ésser humà té el dret inherent a la vida," a ser "protegit per llei," i cap activitat pot ser empresa per a destruir qualssevol dels drets i llibertats cobertes sota aquest Conveni.
- "Ningú estarà subjectat a tortura o tracte o càstig cruel, inhumà o degradant."
- "Ningú estarà subjecte a arrest o detenció arbitrària."
- "Cadascun....dins del territori (deurà) tenir el dret a la llibertat del moviment i llibertat per a triar la seua residència (i) per a eixir lliurement de qualsevol país (i no ésser) privat del dret d'entrar (o regressar) al seu propi país."
- "Totes les persones seran iguals davant les corts i els tribunals."
- "Cadascun tindrà el dret al reconeixement en tots els llocs com persona davant la llei."
- "Totes les persones són iguals davant la llei i tenen dret sense cap discriminació a la protecció igual de la llei."

- En estats amb “minories ètniques, religioses o lingüístiques no se'ls negaran (a aqueixes persones) (iguals) dretscom als altres membres.”

En Israel, per a tots els efectes, el (CIDPC) no s'ha aplicat. S'aplica als jueus solament, no als àrabs i a uns altres no jueus. Els lleis israelianes permeten sotmetre als no jueus, i específicament a àrabs, a tres tipus de discriminació:

- discriminació directa legal que garanteix a jueus solament el dret a emigrar i de convertir-se en ciutadans; també dóna a diverses organitzacions jueves del país un estatus quasi governamental per a servir únicament a jueus

- discriminació indirecta amb lleis “neutrals” i criteris que s'apliquen principalment als palestins; les preferències i els avantatges governamentals s'apliquen previ servei militar el qual la majoria dels palestins no realitzen; la classificació del país en zones preferencials per als jueus els proporciona privilegis i beneficis que són negats als palestins.

- la discriminació institucional a través d'un marc legal que facilitava una pauta de privilegis permessos a jueus solament; els assignen a través dels pressupostos i dels recursos mostrant el tractament preferencial per als jueus i la discriminació contra palestins; Les corts israelianes fan complir el favoritisme rebutjant escoltar els casos on els palestins demanden els drets que els han estat negats.

- tot i que els tribunals duen casos i dictaminen favorable, els palestins aconsegueixen solament engrunes; un exemple va ser la decisió de principi de setembre del Tribunal Suprem per la que Israel ha de modificar part del seu il·legal mur del apartheid i retorna una porció menuda de terra robada a la gent de Bil'in; una qüestió més important va ser ignorada, permetent que l'assentament il·legal de Modiin Illit en la terra de Bil'in romanga intacte; per a l'organització antiocupació Gush Shalom, el missatge de la decisió del tribunal als colons és fes-lo a la teua manera per favor, construeix ràpidament i compte amb l'aprovació del tribunal posteriorment.

Israel professa ser una democràcia. No està per cap estàndard raonable. Es defineix com estat jueu que contradiga les seues credencials democràtiques demandades. Tracta a jueus preferencial i els dóna dret a la consideració especial negada els no jueu que es discriminen contra com ciutadans de la segon- classe i els drets comparables negades.

Israel no té cap constitució formal i en el seu lloc és governada per les seues lleis orgàniques que abans de 1992 no van garantir cap dret fonamental. Aqueix any, la Llei Orgànica: Dignitat Humana i Llibertat va autoritzar al Knesset a derogar lleis contràries al dret a la dignitat, vida, llibertat, intimitat, propietat i lliure circulació. La llei indica que “no haurà violació de la vida, del cos o de la dignitat de cap persona. Totes les persones estan sota la protecció d'aquests drets, i “no haurà privació o restricció de la llibertat d'una persona per l'empresonament, detenció, extradició o d'altra manera.”

Per a una nació compromesa amb la violència, és irònic que una secció de la Llei Orgànica també tracte “del Dret a la Vida i Membres en la Llei Israeliana.” Declara que la “lleis israeliana ha suprimit la pena de mort per assassinat (i el càstig corporal).” Observa que aquesta pena existeix en principi però solament sota circumstàncies limitades per exemple per a traïció durant guerra i sota llei per a la Prevenció i el Càstig del Genocidi. En posteriors notes la Llei israeliana del Bon Samarità de 1998 estipula que es done ajuda a un altre en situacions “immediatament i sever perill ” S'omet per la Llei orgànica

que el dret a la igualtat així com tots els drets en ella s'apliquen únicament als jueus.

Els àrabs palestins no tenen cap, encara poden estar desocupats en l'oficina pública en el Knesset. Alguns tenen, uns quants són triats però no tenen cap poder més enllà d'un escenari públic per a declarar les seues opinions i de ser callat o ignorat. També són obligats per la Llei 1992 de Partits Polítics i de la secció 7A (1) de la Llei Orgànica que prohibeix a candidats a oficina de negar "l'existència de l'estat d'Israel com l'estat del poble jueu." Cap candidat pot desafiar el caràcter jueu fonamental de l'estat o exigir iguals drets, privilegis i justícia en la Llei, per als àrabs i els jueus. La identitat sionista essencial és inviolable, la regla de la Llei treballa per als jueus solament, i neguen els palestins tots els drets, igualtat de tractament i justícia sota sistema legislatiu per als jueus que discrimina als musulmans àrabs. En Sud-àfrica se li va denominar apartheid.

La difícil actualitat de ciutadans israelians palestins al Neguev

Al voltant de la meitat dels 160.000 àrabs beduïns planten cara avui al desplaçament forçat al Neguev. Per què? Perquè viuen en dotzenes de "llogarets no reconeguts" que fan les seues llars il·legals sota la Llei israeliana. Planten cara a l'empresonament i les multes si rebutgen anar-se d'aquesta forma la seua terra pot ser buidada, les llars demolides, i l'àrea Judaïtzada para un pla de desenvolupament de Neguev. Ha estat descrit com "un Miracle en el Desert" l'objectiu del qual és poblar l'àrea amb mig milió de nous residents jueus en la dècada pròxima. Els plans són per a 25 noves comunitats i 100.000 llars en terres buidades de beduïns. Durant els últims dos anys, Israel ha fet neteja ètnica al Neguev i ha estat esborrant llogarets beduïnes per a fer-lo possible.

Tots els àrabs beduïns dels "llogarets no reconeguts" s'enfronten al que els quals vivien en Tawil Abu Jarwal van resistir al gener. El llogaret sencer va ser destruïda quan els militars israelians (IDF), un gran contingent de policia i grups de treball especials, un helicòpter i anivelladores van vindre el 9 de gener. Van demolir els 21 les seues llars que van consistir en barraques, quarts de la rajola i tendes. Va seguir a un assalt del mes anterior quan altres 17 llars van ser destruïts i els seus residents desplaçats per la força. La gent es va quedar sense llar, i 63 d'ells al gener eren xiquets. En finals de 2006, el Ministre Interior d'Israel, Roni Bar-On, va anunciar la seua intenció de destruir les 42.000 "estructures il·legals" al Neguev en una declaració de neteja ètnica forçada previst contra el poble impotent per a parar-lo.

Està succeint en AL-Sadir, Tel-Llaureu, Amara-Tarabin/ i el 25 de juny a les famílies beduïnes als llogarets menuts del Um al-Hiran i Atir que alberguen a prop de 1000 persones. Centenars de policia i de forces israelianes de seguretat van destruir 20 de les seues llars per a deixar camí a una comunitat jueva denominada Hiran para substituir-los. La gent que vivia en ells va perdre tot incloent les seues possessions que no van tenir oportunitat de llevar. Haaretz va divulgar que els aldeans de Atir van viure allí durant 51 anys després de ser transferits a l'àrea en 1956 sota Llei marcial. L'article continuava dient que el Consell Regional Israelià de "llogarets no reconeguts" mourà a famílies desplaçades a un camp del refugiat en el centre de Jerusalem (on els beduïns no desitgen viure) "com part del projecte de re col·locació del govern (neteja ètnica forçada)" per a fer "florir el desert" únicament per a les noves comunitats jueves.

Açò és al que ara planten cara tots els àrabs beduïns de Negev llevat que alguna cosa pugui parar-lo. Una gran quantitat d'ells van assistir a una conferència protesta a principi d'agost. Es va mantenir en solidaritat amb els palestins afectats que junts van convidar als

àrabs i altres països per a donar suport el seu dret a romandre en les seues llars i denunciar els lleis racistes del apartheid d'Israel.

El membre àrab del Knesset, Talab AL Sane , va parlar a favor seu. Així i va fer Hussein AL Rafay'a, president del consell regional dels "llogarets no reconeguts," qui va dir que Israel volguera que els palestins foren refugiats en les seues pròpies terres i els han estat forçant en aquest estatus per una política de demolicions de llars i continus desplaçaments. Els àrabs van posseir una vegada 5.5 milions de dunums de terra (550.000 hectàrees) al Negev, va dir. Ara posseeixen menys de 200.000 (20.000 hectàrees) i són amenaçats amb perdre tot. "Recorrerem al Consell de Seguretat, i a la cort internacional (a L'Haia) per a proveir als residents i a les seues terres de la protecció necessària."

Amb un veto assegurat dels EUA en l'expedient del Consell de Seguretat d'Israel d'ignorar les resolucions de l'ONU i actes del Tribunal Mundial contra ell, hi ha poca oportunitat per a l'èxit i amb tota probabilitat els ciutadans àrabs israelians legals continuaran sent desplaçats de les seues pròpies terres.

Defensa per als àrabs palestins en "llogarets no reconeguts"

Israel nega a tots els palestins els seus drets fonamentals. No obstant això, aquests que viuen en els denominats "llogarets no reconeguts" planten cara a una amenaça especial - demolició de les seues llars, pèrdua de la seua terra i possessions, i espantós desplaçament que els farà refugiats juntament amb milions d'uns altres en la seua pròpia terra. Unes poques organitzacions advoquen a favor seu, un grup que ho fa es diu L'Associació de Quaranta.

És un ONG dels pobles a Israel compromesa a promoure la justícia social per als àrabs israelians i obtenir el reconeixement oficial dels seus "llogarets no reconeguts." Es va formar al desembre de 1988 quan els residents àrabs i jueus de diverses dels llogarets afectats i d'altres àrees van formar l'associació. Ara "representa a residents "dels llogarets no reconeguts" i dels seus problemes, i promou l'ajuda local i internacional" a favor seu. Cerca el reconeixement oficial per als llogarets, una millora en les seues condicions de vida, i els "complets drets i igualtat per als ciutadans àrabs de l'estat" d'Israel.

El seu treball consisteix a iniciar "la preparació i la posada en pràctica de projectes actius dins d'aquests llogarets tals com pavimentar els camins, millorar els camins existents i ajudar als residents a arribar a els seus drets, de connectar els seus llogarets amb la xarxa d'aigua, d'electricitat i de telèfon, d'establir i funcionar jardins d'infància i les clíniques per a la cura de la mare i de xiquet, i d'organitzar activitats extraescolars per als alumnes...." Publica un periòdic mensual, Sawt AL-Qura,, té exposicions fotogràfiques, pel·lícules i documentals que reflecteixen les dificultats dels llogarets. També organitza dies de l'estudi, porta a terme conferències locals i internacionals, i participa en altres internacionals.

Els palestins que aguanten la lluita per a la llibertat i la justícia

Els palestins viuen avui sota condicions terribles. Per a qualsevol estàndard, estan sota repressió i violació dels principis fonamentals dels drets humans de la Declaració Universal de Drets Humans:

- “Tots els éssers humans naixen lliures i iguals en dignitat i drets.”
- “Tots tenen els drets i llibertats en aquesta Declaració, sense distinció de cap classe.”
- “Cadascun té el dret a la vida, a la llibertat i a la seguretat de la persona.”
- “Cadascun té el dret al reconeixement a tot arreu com persona davant la llei.”
- “Tots són iguals abans de la llei i són titulars d'igual protecció.”
- “Cadascun té el dret a la propietat privada i a no ser privat arbitràriament de la seua propietat.”

Israel ofereix aquests drets als jueus solament. Els nega als musulmans àrabs palestins en la violació de la seua pròpia llei orgànica que professa “drets humans fonamentals...fundada sobre el reconeixement del valor humà, de la santedat de la vida humana, i del principi que totes les persones a ser lliures.” Continua indicant que la Llei Orgànica d'Israel “és protegir dignitat i llibertat humanes...(que) No haurà violació de la propietat d'una persona...(que) Totes les persones tenen dret a la protecció de la seua vida, cos i dignitat...(que) Totes les autoritats del govern estan obligades a respectar els drets sota aquesta Llei Orgànica.”

La llei orgànica també indica que Israel és un estat jueu, i el missatge és clar. Tots els drets, avantatges, privilegis i proteccions són per als jueus solament. Tots els altres són incòmodes, indesitjats, desprotegits, i desiguals sota llei. Per a ells, la justícia no reconeguda és justícia negada i per als palestins és voluntariós i amb maldat.

Planten cara a la fustigació constant, i quasi assalts diaris a Cisjordània i fins i tot un tractament pitjor sota empresonament virtual a Gaza. El seu govern democràtic triat va ser expulsat en un colp orquestrat per USA i Israel al juny amb l'aplaudiment desvergonyit dels líders occidentals i del silenci dels àrabs. Ara estan aïllats, envoltats i perillosament prop d'un desastre humanitari que afecta a 1.4 milions de persones.

No és millor per als ciutadans palestins israelians. Són non persones en la seua pròpia terra, se'ls tracta com intrusos, no se'ls dóna cap dret, s'enfronten a contínua fustigació i maltractament, no aconsegueixen justícia, a la pèrdua imminent de les seues llars, terra, llibertat i vides en qualsevol moment que les autoritats israelianes desitgen actuar contra ells. Amb tot persisteixen i aguanten igual que els seus germans en els Territoris Ocupats. Arriben a la comunitat mundial, pressionen sobre el seu cas, i una delegació de la Palestina ocupada ho va declarar en el fòrum social del món a Nairobi, Kenya al gener.

Era una cridada a l'acció i al crit d'ajuda per a la “llibertat, justícia i (una) pau duradora” i la fi de sis dècades de repressió. Es va cridar a una “Campanya global per al Boicot, el Desposseïment i les Sancions contra Israel fins que acaba el seu règim de apartheid de discriminació, ocupació i colonització, i respecte el dret a la tornada dels refugiats palestins i de persones internament desplaçades.”

Va cridar al “Boicot a consumir productes israelians; boicot d'acadèmics, atletes, actes culturals i institucions còmplices d'abusos de drets humans.; desposseïment de les companyies internacionals israelianes de les companyies (i) implicades en la perpetuació de la injustícia, i exercir pressió sobre governs per a imposar sancions davant Israel....”

El silenci no és una opció, i la gent de consciència pot ajudar. El conegut autor i documentalista, John Pilger, creu que “alguna cosa està canviant,” i ell ho va veure en un anunci recent a pàgina completa que tenia una “olor distinta de pànic.” Cridava a boicotejar a Israel, i Pilger va detectar l'onatge “....està creixent inexorable, com si un marcador important s'haja passat (i és) evocador dels boicots que van conduir a les sancions contra el apartheid de Sud-àfrica,” observa Pilger, va agafar Israel fora de guàrdia i pot assenyalar el canvi. Però no fàcilment o ràpidament, i pot no succeir en absolut, llevat que la pressió global arribi a indignar a les masses, i que aquesta injustícia no siga ja més tolerada per la gent de consciència de qualsevol part.